

Chương 20

Mưu Thâm Trí Viễn



goài thành Kim Lăng, nơi một khu rừng cây mọc cao thấp bất đồng, máu vấy rải rác khắp nền cỏ, máu vẽ thành một đường dài, quanh co uốn khúc theo khoảng cách những hàng cây, chừng như vô tận.

Một thiếu niên vận chiếc áo màu xanh, dáng dấp phiêu nhiên xuất trần giáng tục, đôi mắt sáng phi thường, nhìn theo con đường máu tự lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật ! Tại sao nơi đây lại có dấu máu ? Nơi đây, bộ hành qua lại không ngớt bóng người, chẳng lẽ lại có án mạng như thế này mà cái thành Kim Lăng không một ai biết ? Nếu nói là máu dã thú thì nơi đây đâu phải là chốn hoang vu, giang sơn riêng biệt của chúng để hấp dẫn những tay hiệp bộ gây thương tích cho chúng ?

Động tính hiếu kỳ, thiếu niên áo xanh cất bước theo con đường máu tiến sâu vào khu rừng.

Vừa lúc đó trên không trung có tiếng phi cầm kên lên vang dội.

Thiếu niên áo xanh ngẩng đầu lên bầu trời, tự nghĩ :

- À ! Con Linh Tự của Huyết Ma Bang Chủ ! Như thế này thì Vạn Cực Thiên Tôn đã đến biệt phủ Tề Vương rồi ! Chẳng lẽ con vật này lại rời chủ bay xa một mình ?

Con Linh Tự lại vẫn vẫn trên không trung, một chốc lại đâm đầu bay xuống.

Nó lượn lại quanh khu rừng rồi đột nhiên tung cánh bay đi.

Thiếu niên lại càng nghi hoặc :

- Kỳ thật ! Lạ thật !

Rồi chàng theo con đường máu tiến tới.

Đi được một lúc, con đường máu chấm dứt sau một thân cây.

Thiếu niên định vòng ra phía sau thân cây đó quan sát, bỗng tiếng kêu của con Linh Tự lại vang lên.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn xuyên qua cành lá, nhìn lên thấy trên lưng con Linh Tụ kim quang chớp chớp. Chàng kêu lên kinh ngạc :

- Không phải là Huyết Ma Bang Chủ thì còn ai nữa ?

Nào ngờ, từ phía sau thân cây, một bóng người xuất hiện. Người đó cao giọng hỏi :

- Người nói sao ? Vạn Cực Thiên Tôn ? Người nhận ra được lão ấy à ?

Thiếu niên áo xanh quay lại, thấy người ấy có vết máu sau lưng, chừng như bị lưỡi kiếm gây nên, độ dài thước đường kiếm rọc còn rành rành trên làn da, máu tươi vẫn còn rịn chảy.

Người đó tuổi tác trên bốn mươi, xương gò má nổi lên, gương mặt trông vô cùng thâm hiểm.

Thiếu niên áo xanh trầm nghĩ :

- Tay này quyết không phải thuộc hạng lương thiện rồi ! Hắn lại có vẻ sợ sệt Vạn Cực Thiên Tôn, hắn là ai mà đối lập với Vạn Cực Thiên Tôn ?

Thiếu niên có ý ngờ người đó không còn phe phái với Vạn Cực Thiên Tôn nên mới nghĩ như vậy.

Chàng nhìn hắn, thấy hắn ôm trong tay hai mảnh đá vỡ, hắn trân trọng hai phiến đá đó như vật chí bảo trên đời, hắn ôm khư khư vào lòng, thấp thỏm sợ mất từng giây phút.

Người đó nói tiếp :

- Ta xem ra người đứng là người sanh trưởng tại Kim Lăng ! Ta muốn nhờ người một việc !

Con Linh Tụ lúc đó lại vẫn vẫn trên đầu, có phần khẩn trương thêm.

Chừng như nó muốn bay vút xuống tàng cây.

Người trung niên cấp tốc tung hai mảnh đá vỡ sang thiếu niên áo xanh, hấp tấp nói :

- Mang hai phiến đá này, vào thành Kim Lăng, trao tận tay Vương Lão Đan tại Thủy Vân Lô, phố Châu Cửu, nói rằng do Lãnh Cửu gửi đến ! Nhanh lên !

Nói xong, người trung niên phi thân vút đi, một cái nháy đã vượt xa tám chín trượng, rơi xuống rồi lại phi thân nhảy lên.

Cứ như thế, y vọt đi mấy lần sau cùng ra đến tận bìa rừng.

Y phát ra một tràng cười cuồng dại, đoạn cao giọng thốt :

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn ! Người làm gì đuổi nổi Đông Hải Chân Quân chứ ? Dù người cố công theo đuổi bao nhiêu năm dài đi nữa, vị tất người sẽ làm gì được ta ?

Y thoát đi, thân hình vẽ thành một vệt mờ dài theo con đường thiên lý.

Trên không trung có tiếng quát như sấm nổ ngag trời vọng xuống :

- Cuồng đồ ! Hãy để lại thạch bìa Tàng Bửu Đồ của Tề Vương Biệt Phủ lại đây cho ta, ta sẽ cùng người kết tình bằng hữu !

Từ trên lưng con Linh Tụ, một vầng kim quang bay xuống bìa rừng, hiện ra là Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão vừa phát cánh tay áo thụng đẩy tụ phong cuốn theo Đông Hải Chân Quân, vừa phóng chân chạy theo.

Tiếp nhận hai mảnh đá vỡ cầm tay, thiếu niên áo xanh chẳng hiểu sự tình ra sao cả. Chàng đứng lặng người suy nghĩ, bỗng nghe Vạn Cực Thiên Tôn hét lên, vội đảo bộ lách mình ẩn phía sau cội cây, đặt hai mảnh thạch bìa xuống đất, ráp hai mí nứt vào nhau.

Chàng trông vào sự tích trên hai mảnh đá, dù không đầy đủ, song cũng đủ chỉ dẫn cho chàng biết được phần nào lai lịch của thạch bìa, nhất là vừa rồi Vạn Cực Thiên Tôn đã quát bảo người trung niên bị thương tích, đã đề cập đến bức Tàng Bửu Đồ tại Tề Vương biệt phủ.

Bất giác, chàng lộ vẻ hân hoan ra mặt, bật cười ha ha tự thốt :

- Thì ra chuyến đi này không đến nỗi phí công phu ! Rõ thật là ý trời xui nên vậy !

Bỗng chàng biến sắc, đôi mắt bắn hung quang nhìn trừng trừng vào hai mảnh đá, tự lầm nhảm :

- Chẳng lẽ Độc Cô Thanh Tùng này đến chậm hơn Vạn Cực Thiên Tôn một chút ? Bây giờ ta mới hiểu, Thiên Tôn sai Lam Chủy Đản Chủ đến Tề Vương biệt phủ là cốt để chiếm đoạt kho tàng bán vật.

Thì ra, thiếu niên áo xanh chính là Độc Cô Thanh Tùng, từng mang lột Liệt Mã Cuồng Đanh gây sóng gió tới bởi cho bọn Huyết Ma Bang.

Chàng lật mặt kia hai mảnh vỡ quan sát, chàng ý thức ngay giá trị của hai mảnh đá vỡ, và cảm thấy hài lòng nắm được một phần Tàng Bửu Đồ trong tay.

Chàng đưa mắt nhìn ra xa ngoài ba mươi thước, thấy một thân cây to lớn, bề hoành ít nhất cũng phải ba người ôm mới giáp nối.

Tà áo xanh khẽ phát, Độc Cô Thanh Tùng đã bay lên tàng cây đó.

Đúng như chàng ước đoán, cây to thì phải có bóng, không rộng cũng hẹp. Cây đó có một cái bóng giữa khoảng thân mình.

Chàng đem hai phiến đá vỡ bỏ vào trong bóng, tìm cách che dấu miệng bóng bên ngoài, đoạn nhảy xuống đất, nhìn theo hướng Vạn Cực Thiên Tôn đuổi Đông Hải Chân Quân, miệng điểm một nụ cười phi thân truy nã.

Bầu trời trên không dần tối lại, Độc Cô Thanh Tùng đã quần một khu hai mươi dặm tròn mà không thấy tung tích của Vạn Cực Thiên Tôn và Đông Hải Chân Quân đâu cả.

Lúc đó, chàng đã cách Kim lăng khá xa rồi.

Trước mắt chàng, một hòn núi trọc giăng ngang, chặn hẳn lối đi, dưới chân núi có một toà thiền tự chừng như hoang phế, vắng khói hương từ lâu lắm, tuy nhiên chàng nghe mấy tiếng chuông chiều cùng tiếng công phu mộ nhật văng vẳng đến tai chàng.

Tiếng chuông, tiếng mõ, nghe thì không lớn lắm nhưng chấn động thính giác của Độc Cô Thanh Tùng, khó chịu vô cùng. Chàng lấy làm lạ tự nghĩ:

- Tiếng chuông mõ này có gì khác biệt trong ngôi chùa này, và tiếng chuông mõ kia không phải do bọn sư sãi thường gióng lên, âm thanh bộc lộ rõ rệt sự siêu loại của người đang nện ...

Chàng phi thân rơi nhẹ nhàng trên nóc toà thiền tự, đưa mắt nhìn xuống.

Bất giác, chàng nhếch mép điểm nụ cười thoả mãn trước sự tình vừa phát giác.

Bên dưới, một tăng nhân phì nộn đối diện với một lão nhân bạc tóc, cả hai đang bàn luận sôi nổi. Cả hai ngồi xếp bằng tròn, trên vế mỗi người có một phiến đá đồng dạng với hai mảnh đá của chàng.

Chàng nghe Bạch Phát Lão Nhân cất tiếng :

- Bích Nhãn Hòa Thượng ! Tại sao ngươi lại mù mờ đạo lý như thế ? Nghe lời ta đi ! Hãy để phiến đá lại đây, vào ngay thành Kim Lăng tìm được liệu chế thuốc chữa trị thương thế cho bọn ta. Vô luận gặp sự nguy hiểm nào, mình cũng phải tìm cho ra thuốc chữa mới được.

Lão hòa thượng mập hừ mạnh, lắc đầu :

- Thạch Chung Lão Quỷ ơi ! Đừng mong ta làm việc đó. Ta đã bảo là không đi, không đi đâu hết. Ngươi đừng nhiều lời vô ích.

Thạch Chung Lão Nhân nổi cáu :

- Bích Nhãn Hòa Thượng ! Ngươi thật chẳng xét lợi hại như thế nào cả ! Ngươi phải biết hiện tại, chúng ta đều bị chấn động thương thế trầm trọng, nếu không kịp thời chữa trị thì đại sự mất rồi. Ngươi không còn nghĩ gì đến chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh sao?

Bích Nhãn Hòa Thượng nghe Thạch Chung Lão Nhân đề cập đến chiếc Kim Đỉnh vũ lâm, đôi mắt màu biếc ngời lên tia sáng căm hờn, lão gằn giọng :

- Từ bao lâu rồi, phái Thiếu Lâm giữ vai trò lãnh tụ võ lâm dù muốn dù không, chiếc Kim Đỉnh phải về với phái Thiếu Lâm mới hợp lý. Tại sao ngươi lại manh tâm, bảo ta lưu mảnh đá lại đây cho ngươi, vào thành tìm thuốc ? Hừ ! Ta đâu phải đứa trẻ năm ba tuổi gì mà ngươi hòng gạt gẫm để chiếm đoạt miếng đá chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, đã hiểu hai phiến đá trên vế của hai người quan trọng như thế nào rồi.

Chàng hết sức chú tâm vào cuộc tranh luận của một tăng một đạo dưới mái chùa.

Thạch Chung Lão Nhân hấp tấp thốt :

- Thì ra người không tin lòng lão phu ! Người sợ ta có ý này nọ, chứ người không sợ bọn Huyết Ma Bang theo dõi à ?

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh :

- Hừ ! Sợ Huyết Ma Bang ? Nếu ta sợ Huyết Ma Bang thì ta hạ sơn làm gì ? Lão quỷ ơi ! Người nghĩ sai rồi vậy ! Đừng mong viện lý lung lạc được tra.

Thạch Chung Lão Nhân trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên đứng phắt lên, một tay cầm phiến đá, một tay nắm Thạch Chung, quay người bước đi ra ngoài thiền tự.

Bích Nhân Thần Tăng cũng vội vã đứng lên, mặt lộ sắc giận :

- Lão quỷ ! Người định đi đâu đấy ?

Thạch Chung Lão Nhân hần học :

- Người không chịu vào thành tìm thuốc thì ta phải tự lo liệu chứ sao ?

Bích Nhân Thần Tăng thoáng giật mình, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, điểm nụ cười bí hiểm :

- Nếu vậy, ta cùng đi chung với nhau, nếu có xảy ra việc gì thì mình có thể tiếp ứng nhau được.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức khinh bỉ thái độ khả ố của Bích Nhân Thần Tăng.

Đã biết, tham vọng đoạt chiếc Kim Đỉnh quý của võ lâm, không phải là quyền độc tôn của một người, ai ai cũng có thể nuôi tham vọng đó, nhưng lộ liễu như Bích Nhân Thần Tăng thì thô bỉ vô cùng.

Lão đã sợ Thạch Chung Lão Nhân đoạt mảnh đá của lão, rồi lão còn sợ mất luôn mảnh đá của Thạch Chung Lão Nhân, lão không để cho đạo nhân đi một mình, chắc là lão cố ý theo sát một bên cạnh để tùy cơ cướp đoạt.

Thạch Chung Lão Nhân nổi giận :

- Ta có cần người đi theo ta đâu mà nói tiếp ứng lẫn nhau ? Hừ ! Người đi đằng người, ta đi đằng ta, đừng làm như vậy mà thành trơ trẽn quá.

Bích Nhân Thần Tăng không đáp, bất thành linh hét lên một tiếng đánh tới một chưởng.

Thạch Chung Lão Nhân không nao núng, đưa nhanh chiếc chuông đá ra đó nhận liền.

Hai kinh lực chạm nhau, hai tiếng hự khẽ vang lên, cả hai cùng lùi lại ba bước, cùng học mấy búng máu tươi, cùng ngã ngồi xuống đất. Cả hai trừng mắt nhìn nhau, rồi cùng nhắm mắt vận công điều tức.

Qua một lúc, cả hai bỗng giật mình, mở choàng mắt ra, đứng nhanh lên sắc mặt nghiêm trọng. Cả hai nghiêng tai nghe ngóng.

Lúc đó bên ngoài thiền tự, có tiếng chân bước ra, từ xa đến gần.

Không rõ họ ước đoán như thế nào qua sự nghe ngóng đó, họ cùng lộ vẻ hân hoan không còn lo ngại như trước nữa.

Thạch Chung Lão Nhân đưa mắt nhìn sang Bích Lão Thần Tăng hỏi :

- Bích Nhân ! Người nghĩ sao về người sắp đi gần đến chúng ta đây ?

Bích Nhân Thần Tăng thông thả đáp :

- Còn nghĩ gì nữa ? Kể đó là ai cũng mặc, bởi bước chân nặng nề thế kia, thì quyết không phải là người trong vũ lâm chúng ta vậy ! Minh sợ gì ?

Thạch Chung Lão Nhân gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ như người vậy ! Kể đó là cứu tinh của ta !

Bích Nhân Thần Tăng trố mắt :

- Cứu tinh ? Lão quỷ nói sao ?

Thạch Chung Lão Nhân cười nhẹ :

- Hòa thượng sợ nguy hiểm, hòa thượng nghi ngờ lão phu mà không chịu vào thành, thì người sắp đến kia đến sẽ giúp chúng ta làm công việc đó. Có vậy mà hòa thượng cũng nghĩ không ra à ? Đánh mõ lên ngay đi !

Bích Nhân Thần Tăng chợt hiểu, vội nện mõ. Thạch Chung Lão Nhân cũng không chậm trễ khua chuông đá hòa theo. Đoạn, Thạch Chung Lão Nhân cao giọng gọi với ra ngoài :

- Khách nhân nào ở bên ngoài thiền tự đó, có phải là người trong thành Kim Lăng không ? Lão phu có việc nhờ giúp đỡ đây. Khách nhân có vui lòng chấp nhận không ?

Tiếng chân người dừng lại trước cổng chùa, rồi có tiếng gõ cửa ...

Thạch Chung Lão Nhân lại gọi tiếp :

- Vào đi ! Xin vào ngay !

Cửa mở rộng ra, một thiếu niên áo xanh thông thả bước vào nhưng đi được ít bước, thiếu niên dừng lại.

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhãn Thần Tăng trông thấy thiếu niên, cả hai cùng giật mình. Cả hai cùng một ý nghĩ:

- Tên này đúng là một tay trong giới giang hồ, chứ đâu phải là phàm phu tục tử ! Mình lầm đoán rồi chăng ?

Cả hai cùng đưa mắt nhìn trừng trừng vào thiếu niên, cố tìm hiểu.

Thiếu niên cười nhẹ đáp :

- Tưởng ai ! Không ngờ lão đạo trưởng và lão sư phụ ! Chẳng hay hai vị muốn nhờ tôi việc gì ?

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhãn Thần Tăng không rõ nghĩ sao, lắc đầu, trầm nghĩ :

- Không được rồi ! Không được rồi ! Dù cho hắn không phải là người trong võ lâm đi chăng nữa, hắn cũng phải là con nhà giàu có phú quý, chắc mình không thể nhờ hắn được.

Tuy nhiên chẳng lẽ làm thinh, Thạch Chung Lão Nhân cất tiếng hỏi :

- Tiểu ca là người địa phương ? Tên họ tiểu ca là chi ?

Thiếu niên áo xanh cười đáp :

- Tôi họ Tần tên Tùng, sinh trưởng tại Giang Nam. Hai vị đạo trưởng và sư phụ có điều gì muốn nhờ tôi giúp ?

Thạch Chung Lão Nhân lấy trong mình ra một đĩnh bạc, ước thử :

- Bần đạo xem tiểu ca là người chất phác thành thực, có thể hảo ý với đối với anh em bần đạo. Không dấu gì tiểu ca, anh em bần đạo bị người đánh trọng thương, tạng phủ đã bị chấn động nhiều, muốn tìm vài dược liệu chữa trị nhưng không còn đủ sức lực vào thành, muốn nhờ tiểu ca làm cái việc đó ...

Thiếu niên vui vẻ gật đầu :

- Tưởng gì chứ việc nhỏ mọn như thế, tôi sẵn sàng giúp hai vị. Tôi xin vào thành mua ngay cho hai vị những dược liệu nào quý vị cần dùng.

Thạch Chung Lão Nhân đưa toa thuốc và tiền cho thiếu niên .

Tiếp nhận xong, bồng thiếu niên cau mày, rồi lắc đầu thốt :

- Đạo trưởng ! Sư phụ ! Tôi không đi được đâu !

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhãn Thần Tăng kinh ngạc, cùng hỏi :

- Tại sao tiểu ca không đi ? Tiểu ca vừa hứa với anh em chúng tôi kia mà ?

Thiếu niên gật đầu :

- Phải, tôi có hứa thật, tôi vẫn có ý muốn giúp hai vị thật, nhưng tôi nghĩ lại, mình có nên làm việc đó không ? Tôi muốn biết tại sao hai vị bị người ta đánh cho trọng thương chứ ? Hai vị đã làm gì ? Phải hay quấy ? Nếu hai vị làm phải : thì thôi, còn như hai vị làm quấy, nếu tôi trợ giúp hai vị có khác nào trợ giúp kẻ ác ? ...

Thạch Chung Lão Nhân bật cười ha hả :

- Tiểu ca nói phải đấy ! Tiểu ca nghi ngờ anh em bản đạo là kẻ bất lương chứ gì ? Được rồi, bản tăng không giấu giếm tiểu ca làm gì. Anh em bản đạo bị Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn đánh trọng thương đó ! Tiểu ca có nghe nói đến Huyết Ma Bang chứ ?

Thiếu niên áo xanh đỏ, không ai khác hơn là Độc Cô Thanh Tùng, chàng đã nghe ngóng câu chuyện của Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhãn Thần Tăng, muốn hiểu rõ hơn nên dời ngay toà thiền tự rồi giả vờ làm kẻ phàm phu nện mạnh bước chân trở lại chùa.

Chàng nghe Thạch Chung Lão Nhân bảo thế, giật mình riêng vì sự khám phá có kết quả trên ý muốn, song chàng càng tỏ vẻ kính sợ như người thường dân nghe oai một kẻ hung dữ :

- Huyết Ma Bang ? Có ! Tôi có nghe nói ! Đó là một tổ chức ma đầu giết người không gớm máu ! Hai vị làm sao lại dính dấp đến chúng đến nỗi phải mang họa như thế này ?

Thạch Chung Lão Nhân đáp :

- Sự tình rất dài dòng không thể tóm tắt trong vài câu mà đủ. Hiện tại bản đạo chỉ có thể cho tiểu ca biết là nguyên nhân xuất phát từ mấy mảnh thạch bìa này,

tuy vật trông chẳng quý báu gì nhưng có giá trị trên mạng người; vì mảnh bia vỡ mà có bao nhiêu người chết nữa.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên kinh hãi :

- Đã có nhiều người chết nữa à ?

Thạch Chung Lão Nhân gật đầu :

- Bần đạo nói dối tiểu ca làm gì ? Những người chết vì mảnh bia vỡ là Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn và ... còn mục Truy Hồn Diễm Nương thì bị tái mặt tét mảy, nhan sắc diễm kiều bị huỷ diệt hoàn toàn. Thực là một cảnh thê thảm !

Độc Cô Thanh Tùng biến sắc nhưng chàng cố trấn tĩnh tâm thần, hỏi tiếp :

- Các người đó bị tử nạn ở đâu ? Có gần đây không? Tại sao lại có cuộc lưu huyết lớn lao như vậy mà không có tin tức gì vang dội đến thành Kim Lăng ? Tôi không nghe ai nói đến cuộc chết chóc đó cả.

Thạch Chung Lão Nhân cười lớn :

- Tiểu ca nghe làm sao được ? Công cuộc xảy ra ở tận biệt phủ Tề Vương kia mà ! Vả lại ở dưới lòng đất sâu, còn ai hay biết mà có ai truyền ra ngoài ? Dù tiểu ca có biết được đi nữa, nếu không có vũ công trác tuyệt cũng không thể đến tận chỗ.

Độc Cô Thanh Tùng đau nhói trong lòng, chàng than thầm :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ gia gia ! Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn nhị vị thúc phụ ! Cả ba đều là những nhân vật trong Lục Kỳ vũ lâm, lại cùng chết một hình trong Tề Vương biệt phủ ! Có thể như thế được sao ? Ta phải đến nơi gấp mới được !

Bích Nhãn Thần Tăng thấy Thạch Chung Lão Nhân cứ gọi chuyện mãi với thiếu niên áo xanh, nóng nảy thốt :

- Thạch Chung lão quỷ ! Có muốn cho hấn vào thành tìm thuốc thì để cho hấn đi, làm gì mà bắt chuyện mãi như thế, mất thì giờ lắm ! Người tưởng chúng ta rảnh rỗi lắm sao ?

Bất ngờ, Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại, một lúc sau, dứt tiếng cười, chàng cao giọng thốt :

- Đạo trưởng ! Sư phụ ! Tôi không giúp hai vị được rồi, xin cảm phiền nhé ! Tôi phải đến Tề Vương biệt phủ ngay bây giờ xem sự thể ra sao.

Tràng cười của chàng có âm thanh cực kỳ đồng trọng, Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhãn Thần Tăng nghe âm thanh đó bỗng giật mình.

Cả hai quên hẳn mình đang bị trọng thương, cùng đứng vọt lên nhào tới.

Cả hai đồng thanh quát to :

- Hay cho tiểu tử, dám giả vờ trước mặt bọn ta.

Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhãn Thần Tăng vừa khám phá ra ánh mắt kỳ dị của Độc Cô Thanh Tùng. Ánh mắt đó chàng cố che dấu từ trước đến giờ, nhân vì bật cười cuồng dại, chàng quên giữ nên để cho hai lão già trông thấy.

Ánh mắt biểu lộ thần quang chứng tỏ chàng phải có một võ công cao diệu, nhưng không phải mỗi lúc mỗi lộ liễu hẳn ra, chàng luôn luôn che dấu kín đáo nên thoát đầu Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhãn Thần Tăng là những tay lãnh tụ võ lâm cũng không thể trông thấy được.

Độc Cô Thanh Tùng phất nhẹ cánh tay ra.

Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhãn Thần Tăng cảm thấy một đạo ám kinh vun vút bay đến, mãnh liệt phi thường.

Thạch Chung đạo trưởng kinh hãi thét lên :

- Tiểu tử ! Người thực ra là ai ? Bọn ta kinh trụ của phái Côn Lôn và phái Thiếu Lâm, tuổi quá tám mươi rồi, ngang dọc giang hồ bao thời gian, gây sóng gió tới bởi trong vũ trụ, giờ phải chịu thảm bại nơi tay người sao ? Tiểu tử, thực sự người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Ta là ai ? Các người cần gì phải hỏi ? Nếu chịu khó suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu ta là ai, không cần phải hỏi ? Nhưng có cần gì phải biết ta là ai không ? Riêng ta, ta nghĩ hai người không phải là hạng người lương thiện, nhất là tên sư già kia, thật vô sỉ không tưởng.

Chàng trầm lạnh giọng nói tiếp :

- Hiện tại, các người mang trọng thương thế kia, còn gì mong bảo vệ hai mảnh đá này được an toàn ? Vậy tạm thời ta giữ nó hộ cho các người.

Bích Nhãn Thần Tăng sôi giận quát âm lên. Lão đưa tay với mảnh đá bỏ vào trong lòng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt, phát nhẹ cánh tay áo một phát.

Một luồng tụ phong bay tới, đánh mạnh vào bàn tay Bích Nhãn Thần Tăng, lão buông mảnh đá xuống thân hình bị đẩy lùi lại.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới chụp lấy mảnh đá liền.

Thạch Chung Lão Nhân vội khua chiếc chuông đá lên mấy lượt, cười ha hả :

- Hay lắm ! Đoạt mảnh đá phải lắm ! Bích Nhãn lão quỷ ơi ! Ta nói có sai đâu ? Người thì giữ thế nào được ? Thôi đi, về ngay Thiếu Thất Phong trên Tung Sơn, ẩn mặt trong Thiếu Lâm Tự cho rồi, đừng mang chiếc đầu trọc xuất hiện trên giang hồ nữa mà chọc cười thiên hạ.

Bích Nhãn Thần Tăng giận run người, chừng như lão cố gom tàn lực, hét lên một tiếng lớn, vung mạnh hai tay ra hướng về phía Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhận thấy dù Bích Nhãn đang bị trọng thương, nhưng khí thế của lão đánh ra vẫn vô cùng hùng mạnh.

Chàng khẽ nhích động thân pháp một chút, tà áo xanh phát lên, mình như cái mống xanh dài vút ra cửa miếu mất dạng.

Bích Nhãn trông thấy, toan thu chưởng về, nhưng chiêu thế đã phát ra quá nhanh, không còn làm gì được nữa đành để cho song chưởng rơi vào khoảng không.

Nhưng Thạch Chung Lão Nhân trở tới. Nhân lúc Bích Nhãn công Độc Cô Thanh Tùng, Thạch Chung muốn hạ sát lão nên một tay lão giữ chặt mảnh bìa vỡ, tay kia cử chiếc chuông đá lên đánh tới Bích Nhãn.

Bích Nhãn sôi giận chuyển hướng song chưởng về phía Thạch Chung.

Cả hai cùng vận dụng hết sức bình sinh còn lại, ai đưa nhanh chiêu thế là cầm chắc hạ được đối phương, nếu lúc đó cả hai có muốn dừng tay cũng không thể được.

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Độc Cô Thanh Tùng từ bên ngoài miếu bay trở vào.

Không rõ chàng xuất thủ thế nào, Thạch Chung Lão Nhân bị đẩy lùi lại, buông xuôi chiếc chuông đá còn Bích Nhãn Thần Tăng bị tiện đứt một cánh tay tới tận nách.

Chàng quắc mắt nghiêm giọng hướng về Bích Nhân Thần Tăng :

- Người tàn độc vô tướng, sắp chết đến nơi mà vẫn còn hung hăng như thường! Ta phải chặt đứt một cánh tay người, cảnh báo cho hành động mai sau, nếu tính dữ không chừa thì đừng trách ta hiếu sát.

Chàng day lại Thạch Chung Lão Nhân :

- Tiền bối không nhận ra mình đã bao nhiêu niên kỷ rồi sao, mà còn tranh đấu cầu xé, nhọc nhằn gian khổ trên giang hồ ? Vả lại giữ lấy mảnh bìa kia có khác nào kêu gọi bọn Huyết Ma Đang tới để rồi mang tai họa với chúng ? Hãy nghe lời tôi, trao mảnh bìa đó cho tôi, ngày sau nếu tìm được chiếc Kim Đỉnh, tôi sẽ đích thân mang tới Côn Lôn hiến nạp cho tiền bối.

Thạch Chung Lão Nhân nhìn trừng vào chàng :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Tôi là Độc Cô Thanh Tùng.

Thạch Chung Lão Nhân hừ lên một tiếng :

- Vậy ra người là tiểu tử gần đây đã từng làm mưa làm gió trong võ lâm ?

Thoáng nghĩ một giây Thạch Chung Lão Nhân cười lớn :

- Hay lắm ! Ta sẽ trao cho người ! Và hãy nhớ là khi nào tìm được chiếc Kim Đỉnh cho ta xem một tý, cho thoả khát vọng bình sinh có chết cũng nhắm được mắt.

Thạch Chung Lão Nhân thốt xong, trao ngay mảnh bìa cho chàng, rồi không nói năng gì thêm, bước thẳng ra cửa miếu.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi :

- Hãy khoan, lão tiền bối ! Trao ngay toa thuốc cho tôi, tôi hứa nội trong ngày sẽ mang thuốc đến đây cho tiền bối.

Thạch Chung Lão Nhân vừa đi vừa đáp không quay nhìn lại :

- Người khỏi lo việc đó.

Tuy vậy, qua một phút suy nghĩ, lão cho tay vào mình lấy toa thuốc quăng trả lại cho Độc Cô Thanh Tùng :

- Phương thuốc này là phương thuốc bí truyền của phái Côn Lôn, trị thương công hiệu như thần, người hãy giữ lấy mà dùng ! Ta đi đây.

Đưa tay bắt lấy toa thuốc, Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên thấy Thạch Chung Lão Nhân đã mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng nóng như lửa đốt trong lòng, thấy Thạch Chung Lão Nhân đi rồi, chàng không dám chậm trễ, cấp tốc rời toà cổ miếu, chạy như bay về Kim Lăng.

Đến khu rừng giữa đường, chàng tìm bông cây cũ bỏ hai mảnh vỡ vào đó, đoạn tiếp tục chạy đi.

Đến bên ngoài tường sào Tề Vương biệt phủ, chàng nghe tiếng khóc, tiếng hét kêu cha vang lên thảm thiết.

Tiếng khóc tiếng kêu than không phải do bên trong tường vọng ra ngoài mà là từ trên không lắng xuống.

Chàng hết sức lạ lùng, ngẩng mặt nhìn lên, vừa lúc đó một đạo kim quang vẽ thành chiếc móng dài vút xuống bên trong vòng tường.

Tiếp theo đó hai tiếng rú thẳm vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thẳm nghĩ :

- Kiếm khí ! Tay nào có được tuyệt kỹ đó !

Nhưng chàng đâu còn thời gian suy luận viễn vông. Chàng phi thân vút qua đầu tường đáp xuống bên trong. Bất giác chàng sôi giận đùng đùng.

Trước mắt chàng, hai mươi tên áo lam đang vây đánh một cậu bé chừng mười hai mươi ba tuổi.

Chàng nhận ngay ra chúng là thuộc hạ của Lam Chủy Đan Chủ.

Tuy chúng đông, đối thủ lại là một cậu bé, chúng vẫn không thủ thắng nổi. Thanh kiếm vàng trong tay cậu bé như con rồng thiên vùng vẫy nơi biển cả, loang loáng chớp ngời, vun vút, uy mãnh lạ thường.

Nhưng nhìn kỹ lại, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ bọn người áo lam quyết lòng bất sống đồng tử nên chúng không thi triển những chiêu hiểm độc, nhờ vậy mà đồng tử còn giữ được thể quân bình.

Quần nhau một lúc nữa, đồng tử hạ sát thêm năm tên áo lam. Dù sao đi nữa thì hành động ỷ thế hiếp cô là một hành động mà người trong chánh đạo rất đố kỵ.

Huống chi bọn ỷ đông này lại thuộc Lam Chủy Đàn trong Huyết Ma Bang.

Hai lý do thúc đẩy Độc Cô Thanh Tùng can thiệp liền, mặc dù chàng chưa biết đồng tử là con cái nhà ai, trong môn phái nào, thân hay thù ?

Vung nhẹ đôi vai, Độc Cô Thanh Tùng bay vọt đến trước mặt bọn người áo lam. Nhanh như chớp chàng vung luôn cánh tay áo phóng ra một đạo tụ phong, mãnh liệt ngang toà núi đổ.

Đầu tên áo lam bị bắn dội trở lại ngoài ba trượng.

Vọt thêm một bước nữa, Độc Cô Thanh Tùng xuyên qua vùng kiếm khí, vào đến trung tâm đưa tay chộp lấy đồng tử, nhắc bổng lên rồi nhảy qua đầu bọn áo lam, ra ngoài vòng vây.

Đồng tử lúc đó, đôi mắt đỏ ngầu, thần kinh tán loạn, còn biết nghĩ ngợi trắng đen gì nữa ?

Hắn cho là mình bị địch tóm lấy, lập tức hoành kiếm chém trả một nhát nhanh như điện.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh, không phương gì hóa giải kịp nhát kiếm, vội buông tay ra, nhảy vút ra sau hơn tám bước, đồng thời hấp tấp gọi :

- Tiểu bằng hữu ! Tôi có việc muốn hỏi !

Đồng tử bất chấp quát :

- Ta thể tận sát bọn Ma Vương Tử ! Hừ cha ta ! ...

Hắn xúc động tâm tình rít lên :

- Phụ thân ơi ! Con quyết báo thù ! Con muốn giết chết hết bọn chúng !

Giọng hắn đầy căm hờn bi thảm, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy tê tái lòng.

Đột nhiên đồng tử lùi lại mấy bước, bất thành linh nhảy vọt tới, buông mình ngoài xa hơn ba trượng.

Hắn vọt liên tiếp mấy phát, hắn đã vào trong phủ trạch của Tề Vương mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc theo liền.

Vừa lọt vào trong tòa nhà, chạm với bóng tối, Độc Cô Thanh Tùng chợt thấy ba điểm sáng lóe lên, bay vút tới trước mặt chàng.

Chàng phát nhẹ bàn tay ra, kính phong thổi bạt ba điểm sáng đó qua một bên, bàn tay kia vung tiếp theo, đẩy một lực đạo vào trong góc nhà, nơi xuất phát ba điểm sáng.

Nơi đó, một tiếng hừ vọng ra, kế tiếp là một đạo kính phong phóng ngược lại.
Bùng!

Độc Cô Thanh Tùng chao chân một chút, biết ngay nơi đó không phải là thuộc hạ của Lam Chủ Đường ẩn nấp mà phải là một tay kính địch lợi hại.

Chàng nhún chân nhảy vọt tới liền.

Đảo nhanh mắt tìm kiếm, Độc Cô Thanh Tùng không thấy một bóng hình nào cả. Kể đó đã chạy đi nơi khác sau khi trả lại chàng một đạo kính phong.

Không chậm trễ chàng chạy theo hướng của đồng tử mà chàng vừa thấy bóng lúc vào.

Chàng vận dụng kinh công đến mức cao độ, thân pháp chàng di động còn nhanh hơn một làn chớp, chiếc bóng xanh vẽ lên một vệt mống mờ, không còn màu sắc gì nữa.

Vòng thứ nhất vượt qua đến tòa đại sảnh, sang vòng thứ nhì, vòng thứ ba. Một bóng lam xuất hiện thoáng qua trước mắt. Bóng lam rẽ vào một góc hành lang.

Chàng kinh sợ nghĩ:

- Bóng lam này theo dõi đồng tử ? Nguy cho đồng tử lắm!

Chàng gia tăng tốc độ đuổi theo. Chàng chạy nhanh quá, càng nhanh càng lạ lùng, không thấy bóng, không nghe gió, không bốc bụi bay vùn theo.

Chàng đã bắt sát kịp bóng lam.

Trước mặt bóng lam, cách độ trượng, đồng tử cầm đầu chạy. Hắn không quay nhìn lại, tay hắn lăm lăm thanh Kim Kiếm, lo mặt trước mà không chú ý đến phía hậu. Có lẽ vì vậy, hắn chưa hay là mình bị theo dõi.

Đúng ra, bóng lam có vũ công phi thường, thân pháp hết sức êm dịu, đồng tử làm gì phát giác nổi là mình đang bị theo dõi ?

Độc Cô Thanh Tùng lo sợ cho hấn vô cùng.

Chàng ngại quá, nếu bóng lam xuất thủ, thì chàng làm sao giải cứu cho đồng tử kịp ? Vả lại khoảng cách giữa đồng tử và bóng lam càng thu hẹp dần, trọng tâm đó là chiêu thế tạo nguy hiểm có thừa. Lo ngại quá, chàng sinh bực, tự cầu nhàu :

- Cậu bé thật đáng trách ! Ai lại sơ xuất đến cả cảm giác sơ đẳng như vậy ? Hấn quên là mình đang bị kẻ thù bao vây à ? May mà còn có ta !

Kẻ chạy người đuổi, qua luôn hai tòa đại sảnh nữa.

Bóng lam vẫn âm thầm theo dõi, chưa ra tay vội. Chừng như hấn muốn biết đồng tử sẽ làm gì, hơn là cố hạ sát hấn.

Đến vòng thứ năm, đồng tử rẽ qua, chạy dọc theo hành lang, không đi sâu vào nữa.

Bóng lam vẫn bám sát hấn.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bám liền theo bóng lam.

Đột nhiên, đồng tử xô vệt cánh cửa gian nhà, chui ngay vào trong.

Gian nhà đó là nơi lên xuống đường hầm, chỗ mà Võ Lâm Tam Kỳ và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ phát giác ra nhiều xác chết có dấu vết kỳ dị.

Bóng lam khẽ hừ một tiếng toan vọt mình theo.

Độc Cô Thanh Tùng kinh nghi :

- Đồng tử vào đó làm gì ?

Chàng nhớ lại, Thạch Chung Lão Nhân nói với chàng là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn đều chết trong địa đạo, tại Tề Vương biệt phủ này, chàng đến đây không ngoài ý định tìm xuống địa đạo xem tình hình ra làm sao.

Chàng thầm nghĩ :

- Hay là cửa xuống địa đạo ở trong gian nhà này ?

Dù phải, dù không phải, chàng quyết vào đó.

Nhân bóng lam còn đứng đó, chàng bất thành linh vọt mình tới, tung một chưởng kinh vào mặt y.

Bóng lam đúng là một tay phi thường. Bị tấn công bất ngờ mà cũng phát giác kịp thời.

Y ngã người qua một bên, nhào xa ngoài ba thước, đứng lên nhưng chưa kịp quay người lại.

Độc Cô Thanh Tùng giữ nguyên chiêu thức, nhắm vào lưng y, đánh vút ra mấy chưởng nhanh vô tưởng.

Bóng lam vẫn không xoay người lại, y hừ một tiếng, nhảy vọt tới trước mở rộng khoảng cách, thoát khỏi tầm chiêu thức của Độc Cô Thanh Tùng.

Nghe tiếng y hừ lên, Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay ra y là ai, chàng bật cười ha hả :

- Tẩu thảo thay ! Lại gặp oan gia nữa ! Thì ra Lam Lâm Truy Thủ Đàn Chủ cũng có mặt ở đây nữa à ! Ha ha ! Lần này thì cầm như người đã đến lúc về châu diêm chúa rồi !

Tà áo xanh chớp lên, Độc Cô Thanh Tùng đã tới sát bên lưng Lam Lâm Đàn Chủ.

Cánh tay chàng vươn ra, cách Đàn Chủ độ nửa thước.

Lam Chủy Đàn Chủ vô cùng kinh hãi, lão đã biết đối phương là ai qua giọng nói. Lão không dám lên tiếng, sợ phân tán tâm thần, cương khí không ngưng tụ đầy đủ.

Không kịp phản công, lão nhún chân nhảy vọt lên cao.

Chậm mất rồi.

Một đạo âm hàn kinh khí quét theo chạm vào lưng hắn. Kế tiếp, Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Lam Chủy Đàn Chủ ! Nếu ngươi còn nhúc nhích, ta sẽ chuyển nội kinh sang ngươi ngay, liệu ngươi có chịu nổi không cho biết !

Lam Chủy Đàn Chủ biến sắc mặt tái nhợt, lão uốt hận vô cùng. Lão gằn giọng :

- Cuồng đồ tiểu tử ! Ngươi đến đây làm gì ?

Lão tự hỏi, mới cách mới đây, tại sao Độc Cô Thanh Tùng lại vượt tiến phi thường trong thời gian ngắn ? Ai truyền kỳ công tuyệt học cho chàng ?

Trước đây chàng chưa đủ sức cầm cự với lão, giờ đây, chàng chế ngự lão quá dễ dàng, làm cho lão kinh sợ và ngạc nhiên hết sức.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Nơi đây có phải là cấm địa của Huyết Ma Bang đâu mà người muốn biết ta đến để làm gì ? Ta sẽ hỏi người ba điều, nếu người nói đúng sự thật, ta sẽ lượng tình tha thứ cho !

Như ai khác may ra còn khiếp sợ mà chấp nhận ngay một cuộc đổi chác như vậy.

Nhưng Lam Chủy Đàn chủ từ ngày dần thân vào cuộc sống giang hồ, chưa hề thua kém một ai, ngoài Vạn Cực Thiên Tôn. Do đó lão cao ngạo thành tánh, không hề biết khuất phục người nào. Từ ngày về với Vạn Cực Thiên Tôn lãnh đạo Lam Chủy Đàn, lão chưa hề thất bại trước một danh thủ nào.

Giờ đây, lão bị Độc Cô Thanh Tùng khống chế, lão sôi giận, lão uất hận, có bao giờ lão chịu phục ! Lão rít lên :

- Đừng mong ta tiết lộ điều gì mà toan hỏi ! Cứ giết đi là xong ! Ha ha ! Tiểu tử ơi ! Ta mà thoát được lần này thì đến lượt người khóc hận đấy !

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Người không chịu nói ! Được, ta nhân dịp này thanh toán món nợ một cánh tay của Thánh Kiếm Vũ Sĩ ngày trước ở Vân Vụ Cốc !

Mặt chàng lạnh như tiền, đôi mắt long lên, ngời cương quyết.

Lam Chủy Đàn Chủ khiếp sợ :

- Tiểu tử ! Người quyết tâm hạ thủ thật à ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ to :

- Chứ ai lại đùa với người ? Ta hỏi người một lần cuối cùng, người có chịu nói hay không ? Mau lên !

Lam Chủy Đàn Chủ nín lặng. Lão không chấp thuận nhưng cũng không thách thức, lão phân vân đắn đo.

Độc Cô Thanh Tùng nêu câu hỏi thứ nhất :

- Người có mặt trong cuộc tranh chấp tám bìa Tàng Bửu Đồ trong Tề Vương biệt phủ ? Có phải Vạn Cực Thiên Tôn hạ thủ sát hại Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn không ? Nói mau !

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng xúc động khi đề cập đến sự tình. Càng xúc động, chàng càng nóng nảy.

Chàng nhìn trừng trừng Lam Chủy Đàn Chủ chờ một câu đáp.

Nhưng Lam Chủy Đàn Chủ còn đắn đo do dự.

Chàng hét :

- Nói mau !

Chàng dồn hai thành lực vào tay. Nội lực đã dồn sang Lam Chủy Đàn Chủ.

Lão biết Độc Cô Thanh Tùng không còn nương tay nữa, hấp tấp nói :

- Chính ta mục kích tình hình ! Ba người đó chưa chết, họ chỉ bị thương thôi nhưng trầm trọng lắm !

Độc Cô Thanh Tùng lại hét :

- Ai gây thương tích cho họ ?

Lam Chủy Đàn Chủ run sợ :

- Huyết Ma Bang Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào ! Thân phụ chàng chưa chết như vậy là đủ rồi, dù thương nặng đến đâu, cũng còn cách chạy chữa chứ chết rồi thì còn làm sao ?

Chàng nhớ đến phương thuốc bí truyền của Thạch Chung Lão Nhân, chàng càng nghe nhẹ nhõm hơn.

Chàng hỏi tiếp :

- Chỗ xuống địa đạo ở đâu ?

Lam Chủy Đàn Chủ chỉ tay vào gian nhà :

- Ở trong đó !

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Tầng Bửu bìa của Tề Vương biệt phủ bị vỡ làm mấy mảnh ?

Lam Chủy Đàn Chủ cười bí hiểm :

- Ta có nói ra, vị tất người sẽ tìm mà chiếm đoạt được ? Đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu là Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu giữ hai mảnh, Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm chiếm một mảnh, Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn giữ một mảnh, còn hai mảnh

nữa thì về tay phu nhân Huyết Ma Bang Chủ là Truy Hồn Diễm Nương. Tất cả là sáu mảnh!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi. Thì ra người đầu tiên chàng gặp nhờ chàng mang hai mảnh thạch bìa vào thành Kim Lăng lại chính là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Chàng làm một cuộc tính toán; trong sáu mảnh chàng được bốn, nếu tìm được hai mảnh kia thì chiếc Kim Đảnh sẽ thuộc về tay chàng.

Nhưng hai mảnh đá cuối cùng lại ở trong tay Truy Hồn Diễm Nương, phu nhân Bang Chủ Huyết Ma Bang!

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -